

Dzīvot Garā

25 Ja dzīvojam Garā, tad arī staigāsim Garā.

26 Nedzīsimies pēc tukša goda, cits citu izaicinādami, cits citu apskauzdami.

1 Brāļi, ja arī kāds cilvēks ir pienākts kādā pārkāpumā, tad jūs, kas esat garīgi, atgrieziet tādu uz pareiza ceļa ar lēnprātīgu garu, un lūkojies pats uz sevi, ka arī tu nekrīti kārdināšanā.

2 Nesiet cits cita nastas, tā jūs piepildīsīt Kristus likumu.

3 Jo, ja kāds domā, ka viņš kas esot, nebūdam nekā, tas pieviļ pats sevi.

4 Bet ikviens lai pārbauda pats savus darbus, tad viņam pašam būs prieks un viņš nelielīsies citu priekšā.

5 Jo ikkatram jānes sava paša nasta.

6 Bet tas, kas mācās to vārdu, lai dalās visās labās lietās ar to, kas viņu māca.

7 Nepievilieties, Dievs neļaujas apsmieties! Jo, ko cilvēks sēj, to viņš arī pļaus.

8 Proti, kas sēj savā miesā, tas pļaus no miesas pazušanu, bet, kas sēj Garā, tas pļaus no Gara mūžīgo dzīvību.

9 Tad nu nepiekusīsim, labu darīdami, jo savā laikā mēs pļausim, ja nepagursim.

10 Tad nu, kamēr mums ir laiks, darīsim labu visiem, bet sevišķi ticības biedriem.

Gal. 5,25-6,10

Mīļā draudze!

Šodien liekas, ka mūsu sabiedrība ir iestrēgusi zināmā strupceļā. Mums ir dota neatkarība, bet mēs nezinām ko ar to iesākt. Mums ir tiesības ievēlēt savus valsts pārstāvjus, bet mēs nezinām, par ko balsot.

Britu uzņēmējs Glens Grants uzskata, ka totāls iztēles trūkums politikā un biznesā ir viens no iemesliem, kāpēc Latvijas valsts nespēj atkopties no smagās krīzes. No valdības puses nenākot nekādas radošas idejas, nekā, kas cilvēkus varētu aizraut un atjaunot uzticību.

Savukārt Valsts prezidenta Stratēģiskās analīzes komisijas vadītājs un sociālantropologs Roberts Ķīlis konstatēja, ka tikai mēnesi pirms 10.Saeimas vēlēšanām nevienai no kandidējošajām partijām nav pilnīgi skaidras nodokļu politikas. Viņš stāstīja, ka pirms divām nedēļām visām uz 10.Saeimu kandidējošajām partijām tika nosūtīti septiņi konkrēti jautājumi par to, kādas nodokļu izmaiņas tās plāno. Taču līdz pat šim brīdim neviena no partijām nav sniegusi precīzu un pilnīgu atbildi. „Cilvēkiem jau ir sasolīti debesu brīnumi, tāpēc liekas, ka vairāk nemāk, ne tik daudz negrib precīzi atbildēt,” sacīja Ķīlis. "Jautājums, vai tā nav arī citās jomās? Ja tā ir, tad esam pamatīgās ziepēs.”

Citiem atkal viss ir pilnīgi skaidrs. Pietiek vien ar obligātu Bībeles mācīšanu skolās un visas problēmas būs atrisinātas. Protams, viņi nepasaka, ka arī Bībeli var izprast un mācīt ļoti dažādi, un ka arī šeit var viegli apmaldīties, ja nav izprastas pamata lietas.

Nav brīnums, ka cilvēki nezina, par ko balsot. Neiet balsot, arī viens veids kā izteikt savu attieksmi. Tomēr pēc būtības tas nozīmē, ka atsakos no atbildības par valsti. Manā vietā lems citi, kuriem viss ir skaidrs. Un štrunts par to, ka uz varu tiecās smagos noziegumos apsūdzēti politiķi, man *nosplauties*, ja grib Latvijā ieviest divvalodību un pakļaut Latviju Krievijas interesēm. Man vienalga, ka bagātie Latvijā kļūst vēl bagātāki, un tautai jānes aizvien lielāks slogs. Ja es nebalsoju, tad es atbalstu šos spēkus. Šodien nav iespējama neitrāla malā stāvēšana, mēs visi esam viens ar otru sasaistīti. Tomēr jautājums paliek atklāts: ko darīt, ja mūsu partijas vienkārši izrādās nespējīgas vadīt šo valsti.

Pāvila vēstule galatiešiem savā veidā risina līdzīgas problēmas, kā mēs šodien. Runa ir par brīvību, ko dod kristīgā ticība. Pāvils Galatijas apgabalā bija dibinājis vairākas draudzes. Viņš bija sludinājis Evaņģēliju, proti, ka Jēzus ir Kristus, Mesija, kas ir miris par mūsu grēkiem un ir augšāmcēlies, lai arī mēs varētu dzīvot jaunu dzīvi, paļaujoties uz Viņu.

Kamēr Pāvils bija uz vietas, sludināja un mācīja vietējos cilvēkus, viss bija kārtībā. Bet Pāvils pēc kāda laika devās tālāk savā misijas ceļojumā. Pa to laiku nāca citi sludinātāji un sagrozīja cilvēkiem galvas, sacīdami, ka vīriešu kārtas kristiešiem ir jābūt apgraizītiem un ka ir jāievēro bauslības prasības. No vienas puses tas bija saprotami. Jo romiešu valstī katram iedzīvotājam vajadzēja piedalīties zināmos reliģiskos rituālos, kas apstiprināja esošo varu ar ķeizaru priekšgalā. Vienīgi jūdiem tas nebija jādara, jo romieši cienīja viņu reliģijas vecumu. Tas nozīmēja, ka kristieši, nebūdami ne jūdi, ne pagāni, praktiski stāvēja ārpus likuma. Viņus uzskatīja par nemiera cēlājiem, par tādiem, kas grauj sabiedrisko kārtību. Un tāpēc tiem bija jāreķinās ar smagām sankcijām. Lai no tā izvairītos, viena iespēja bija pieņemt jūdu ticību un ļaut sevi apgraizīt.

Pāvils uz šāda veida mēģinājumiem izdzīvot reaģēja ļoti asi un aizvainots. Pēc viņa domām tas nozīmēja, ka galatieši neko nebija sapratuši par evaņģēlija būtību. Tie, pieņemot šos priekšlikumus, brīvprātīgi atkal devās atpakaļ verdzībā. Līdzīgi kā mēs šodien negribam patstāvīgi domāt, bet meklējam vadoņus, kas mūsu vietā visu atrisinās.

Šodienas tekstā Pāvils mēģina iezīmēt, kā tad varētu izskatīties kristīgs dzīves veids, kas nav sasaistīts ar citām varām, bet kas patiešām atzīst to, ka Kristus ir Kungs par mūsu dzīvi. Pāvils sāk ar to, ka mums nav visu laiku jāsaņem vienu ar otru, kas ir labāks, stiprāks, skaistāks, gudrāks. Tas, ka otrs izdara kādu kļūdu, nedod man tiesības viņu pazemot, pārmācīt, vai justies tāpēc pārākam. Kad kāds cits kristietis tiek pieķerts kādā pārkāpumā, tas ir jāatgriež uz pareiza ceļa ar lēnprātīgu garu. Grieķu valodā šeit tiek lietots vārds, kas nozīmē dziedināt, iebīdīt izmežģītu kaulu atkal savā vietā. Pie mums ir parasti tā, ka mēs ilgu laiku vispār neko nesakām, ja kāds rīkojās nepareizi, vai arī mēs tam tā sadodam, ka attiecības ir uz ilgiem laikiem sabojātas. Pāvils piekrodina, lai kritika notiktu lēnprātīgā garā, tāpat bez asumiem, pārspīlējumiem, pārmetumiem. Ir jārunā par lietu – mierīgā veidā, neiznīcinot otru kā personu. Un vēl Pāvils aicina noskaidrot pašam savu attieksmi pret šo pārkāpumu, lai nebūtu tā, ka bijušie dzērāji visbargāk nosoda dzeršanu, vai tie, kas paši slēpj savu homoseksualitāti, izgāž savu naidu uz tiem, kas to atzīst. Tā kā šoferim, pirms taisās apdzīt citu mašīnu, vispirms ir jāieskatās spogulī, vai cita ātrāka mašīna nebrauc aiz viņa, tā arī mums, pirms sākam kritizēt otru, ir jāpārbauda, vai arī mums pašiem nedraud grēkā krišana.

Tad Pāvils turpina ar aicinājumu nest cits cita nastu, ka tā mēs pildām Kristus likumu. Šeit Pāvils parāda, ka kristiešiem nav vajadzīgi ne valsts, ne citu reliģiju priekšraksti, bet, ka mums pašiem ir savs, Kristus likums, nest viens otra nastu. Kas ir tās lietas, kas mūs nospiež? Bailes, vainas apziņa, rūpes, nespēja sadzīvot vienu ar otru, slimības, un daudz kas cits. Tas ir smagums uz mūsu pleciem, un vienu ar otru, slimības, un daudz kas cits. Tas ir smagums uz mūsu pleciem, un vienu ar otru, slimības, un daudz kas cits.

Ja mēs, kristieši, šo Kristus bausli ievērotu, es domāju, ka Latvijas valsts būtu savādāka.

Tomēr dažus pantus tālāk Pāvils saka, ka ikkatram pašam ir jānes sava paša nasta. Tas liekas ir pretrunā ar iepriekš teikto, ka mēs lai nesam cits cita nastu. Kā tās lietas iet kopā? No vienas puses ir nepieciešama palīdzība tiem, kam iet grūti. No otras puses es nekad nevarēšu pilnībā atņemt cita cilvēka smagumu. Es varu otru stiprināt, iedrošināt, aizlūgt par viņu, bet es nevaru viņa vietā risināt viņa problēmas. Ja mēs to mēģinām darīt, mēs varam iebraukt pamatīgās auzās. Tā veidojas līdzatkarības, mēs varam izlutināt otru cilvēku un pēc tam brīnīties, ka nesaņemam pat ne paldies par atlīdzību. Mums pašiem ir jāskatās, ka nerisinām visas pasaules problēmas, bet aizmirstam savējās. Tāda veida palīdzība var būt bēgšana pašam no sevis. Un arī Dieva priekšā mums būs

jāatbild par savu, ne par citu dzīvi. Tad, kad es pats tieku galā ar sevi, tad es arī varu līdzēt citiem. Piemēram, ir skaidra lieta, ka cilvēks, kas baidās no nāves, nevar palīdzēt mirstošiem.

Noslēdzot Pāvils aicina galatiešus rūpēties par tiem, kas māca Dieva vārdu. Tāpat kā šodien visa draudze ir atbildīga par to, ka tiek sludināts Dieva vārds, ne tikai mācītājs, vai svētdienas skolotāji. Un mums kā draudzei ir jārada apstākļi, ka tas ir iespējams. Tas ir aktuāli arī šodien, laikā, kad izgāzās centralizētā mācītāju atalgošanas sistēma. Neprasmīgas saimniekošanas dēļ, šī ideja bija lemta neveiksmei.

Pāvils sauc tādu dzīvi, kas balstās vecās domāšanas kategorijās, par dzīvi miesā. Kas sēj miesā, tas attiecīgi pļaus. Ja mēs šodien joprojām uzskatām, ka valsts atrisinās visas mūsu problēmas, tas kļūdās. Mēs kristieši, dzīvodami Svētajā Garā, paši veidojam dzīvi pēc saviem ieskatiem, sekodami mūsu Kungam Jēzum Kristum. Tas sākas ar to, kā mēs risinām naudas lietas pie mums draudzē, un beidzas ar aktīvu iesaistīšanos sabiedriskajā dzīvē, ka atbalstām tos, kas ir pamesti, atstāti novārtā, ieslīguši bezcerībā.

Ja mēs to ņemsim nopietni, tad tas varētu būt mūsu pienesums valsts sakārtošanā. Vēlēšanas ir tikai viena no iespējām, kas mums ir dota. Dzīšanās pēc Dieva valstības paredz vēl daudz plašāku darbības lauku, Dieva žēlastības gaismā.

Āmen!

Mācītājs Martiņš Urdze